

Na? — tartja maga elé és szeme csillog, ragyog a gyönyörűségtől. — Milyen?

— Szép — feleli a nővére, de nem mosolyog. Nem örül, kedvet ront kedvetlensége. — Drága is, biztos. „Nem olyan nagyon — jön a válasz ajkbiggyesztve — ha látnád, hogy a többi csajnak mi je van, milyen cuccok. Ez ahhoz képest...”

Eva mintha könnyű szédülést érezne. A bundát nézi, s arra gondol, milyen jó lenne, ha ők is vehetnének. De nem lehet. Szorítanak az OTP-részletek, az albérlet is nehéz százasokat jelent havonta, most különösen, hogy a fűtést is fizetni kell. Majd, majd — háritgatják Laci-val közösen, egyik hónapról a másikra a cipőt, az öltönyt, a szoknyát — most elvisszük a tisztítóba a tavalyit, jó lesz az is. Kati pedig az ajkát biggyeszti: nem is drága!

— Jó neked — csúszik ki a száján. Húga dicséretnek veszi, tovább lelkendezik. Anyja azonban többet ért belőle: „Megadunk neki mindent, csak tanuljon a büdös — mondja lagymatag bosszúsággal — amit csak kiejt a száján.”

Baka István

Vázlat a vén cigányhoz

I.

Ki tette le a fegyvert
Világosnál? A versek?
A verseim?
Ki űzött
e vadonba, ahol
minden levélrés
egy áruló szeme? Minden fűszál
kettőtőri kard. Minden lehullott
gally koldusok kiszáradt, alamizsnáért

[könyörgő

karja. Minden zörej, még a lepergő
levelek alig hallható
nesze is puskadördülések
visszhangja vagy a homlokba törő
lövés maga.
Ösvények hurkai
fojtogatják az erdőt.
Tisztássi irtódott a holnap.
Nincs menedék, fegyvertelen
csöndjét a rengetegnek ágak
pattogása töri — pisztolyt emelnek
önmagukra a fák?

A rétek
már kezeseodva
ringaják csendőrlovak árnyát.

A tó.
reszkető varrólány, az ég
hóhéringét ráncolja gondosan
báli ruhák fodralvá.
E tájba
volna még visszaút, tudom.

II.

Sortűz elé? — eső kopog
pergetve tompa dobverőt.
Fogaim közt virág vacog,
tán azt hiszi, havasok örlik.

Zöld szárát rágom — keserű
itajta át minden szavam.
De hát milféle havasok közt
öröltetiz engemet, Uram?

Mint én e gyomot, úgy szorított
összezárt szádba sorsomat.
Csillogtatok keserű nyiltól
virág-kínlódású szavak!

Oda az emberek vetése. —
Míg gyászba varrják az eget
az éj vastűi, rongy virágom
szorongatom és rettegek.

terület-kiszáradása ügyében, segítségére elengedhetetlen feltétele az eredményes természetvédelmi munkának. Hogyan vélekedik a hazai társadalom megértéséről?

— Minden ember egyetért a természet védelmével. Elvben. Amíg személy szerint, vagy egy kisebb csoport érdekét nem érinti a munkánk. Ellenkező esetben nyomban felmerül a kérdés: miért épp ezt a területet akarjuk védeni? (A módosított természetvédelmi törvény lehetővé teszi, hogy megyei tanácsok is védetté nyilváníthatnak helyi értékeket.) Az Országos Természetvédelmi Hivatalnak jó szövetséges társai lehetnek a megyék. Ahol ma még nem azok, annak elsősorban a szakemberhiány a magyarázata. Attól ugyanis, hogy a Magyar Közlönyben megjelenik egy hír egy-egy terület védetté nyilvánításáról — a munka még nem fejeződött be. A terület gondozása, ellenőrzése, ismertető táblák elhelyezése hiányában — mit ér a hír? Ahol a megyei vezetők között akad olyan ember, aki nemcsak hivatalból, hanem személy szerint is szívügyének tekint a természetvédelem ügyét, ott jól halad a közös munka.

LÁSZLÓ ILONA